

[Valdemar Thomsen.]

det Trusler eller Revolution, eller hvad man vil, men jeg og alle, der vil tænke Sagen til Bunds, ved med afgørende Sikkerhed, at det er den eneste Form, hvorunder Landbruget kan vente at opnaa en Løn, der staar i et rimeligt Forhold til Arbejdets Betydning. Enkeltheder for en saadan fast og maaltbevidst Politik er det ikke Stedet her at drøfte, men det maa staa klart, at naar 4 000 Slagteriarbejdere, der har forholdsvis god Løn, Aar efter Aar med Dags Varsel kan tvinge Regering og Rigsdag til omgaaende at effektivere stigende Lønkrav, kan 200 000 Landmænd, der af samtlige Borgere i dette Land har den længste Arbejdstid og den allerlaveste Løn, og som udfører et mindst lige saa nyttigt Arbejde som de paa-gældende Slagteriarbejdere, selvfølgelig ogsaa finde en effektiv Form for deres Krav.

Hvad er for øvrigt mere rimeligt, end at Regningen, som der er løbet meget paa i de forløbne Aar, tilstilles Landbrugets egentlige om ikke Arbejdsgiver, saa dog Lønbestemmer, til Regering og Rigsdag? Det vil være taabeligt at nægte det, det er Regeringens Valuta-, Rente- og øvrige økonomiske og sociale Politik, der er afgørende for Landbrugets Udgifter, og derfor har Lovgivningsmagten ogsaa en uafviselig Pligt til at bringe Indtjeningsmulighederne i Forhold til de paatvungne og stadig stigende Udgifter. Det maa være, synes det mig, som Fod i Høse. Og hvis ikke Bondens Repræsentanter her paa Ting kan give Tilslutning til en saa indlysende nødvendig Fremgangsmaade og til Fordel for en saadan Politik give Afkald paa indbyrdes Stridigheder, der i Sammenligning med det, her er Tale om, er uendelig smaa, er de absolut uegnede som Repræsentanter for et Erhverv, der paa tolvte Aar kæmper for sin Eksistens.

Her er altsaa ikke Tale om, hvorvidt vi har Ret til en saadan, lad mig kalde det „tidssvarende“ Fremgangsmaade, nej, her er Tale om en uafviselig Pligt. Dette er da, heldigvis maa jeg sige, ogsaa et Standpunkt, som Landbrugernes Sammenslutning og Det frie Folkeparti ikke er ene om, det har nu Tilslutning fra Landbrugets Mænd i saa at sige alle politiske Lejre. Nogle faa Eksempler vil vise, at saadan er det, og jeg fremdrager Eksemplerne her, ikke alene for at Regeringen kan vide, hvordan Landet ligger, men ogsaa for at Landmænd her i dette høje Ting i Tide kan besinde sig paa, om deres Plads i den Kamp, der vil komme, er paa den Side, hvor man, ligegyldigt hvor nedbrydende

økonomiske Forhold man byder vort Erhverv, ligegyldigt hvor nedbrydende moralske Forhold Landets Ungdom tvinges ud i, affinder sig med Forholdene, hytter sig selv og saa for Resten lader Tingene gaa deres skæve Gang, eller om de er at finde paa den Side, hvor — ja, kort og godt Næven hugges i Bordet og der siges: nu kan det være nok.

Det er Spørgsmaal, som Vælgerne har Krav paa at faa klaret, ogsaa for denne Forhandling gaar til Ende, og inden Forberedelserne til næste Valg skal træffes.

Jeg skal fremdrage nogle Eksempler til Supplering af dem, jeg allerede har nævnt.

Paa Randers Amts Mejeris Generalforsamling i Lørdags sluttede Formanden for Mejeriernes fælles Ledelse, Proprietær Søren Overgaard, sit Foredrag med at udtale — jeg beder om Tilladelse til at citere nu og senere:

„Før blev der taget Hensyn til det velunderbyggede Ord, men i Dag tages der kun Hensyn til Magten. Derfor maa Mejeriernes Ledelse være i Besiddelse af en Magt, der kan skabe Lydhørhed for vore Krav.“

Fra Delegeretmødet i Aarhus kan jeg anføre, at den kendte Venstremand, Godsejer Høyer, Dronninglund, under visse Forudsætninger gik ind for, at Landbrugets økonomiske Magtmidler nu sættes ind for at skabe økonomisk Ligeret.

Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen fik ved Generalforsamlingen i sin Landboforening, der vel er Landets største, næsten udelt Tilslutning til en Udtalelse, som er saare karakteristisk for Stemningen blandt Landmænd i Aaret 1938, og som derfor bør have en Plads, hvor Nutidens Magthavere og Fremtidens Historikere kan finde den. Udtalelsen lød:

„Rigsdagens Behandling af danske Bønder i de sidste 12—13 Aar viser klart som Dagen, at hvis Bondestandens Interesse paa de faglige og politiske Omraader skal varetages paa betryggende Maade, saa maa Bønderne gøre det selv. De kan ikke mere regne med, at andre vil gøre det for dem. Og det kan heller ikke nytte at vælge Bønder, som ikke kan taale nogle Maaneders aarligt Ophold i Nærheden af københavnske Finanskredse uden at miste Samhørigheden med den danske Bondestand.“

Kommentarer er vist overflødige.

Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen mindede derefter i sin Beretning om, at